

Ude på parkeringspladsen havde jeg lagt mærke til en rød **Nimbus** med **sidevogn** og danske nummerplader, og da jeg kom ind i cafeteriet, var der ingen tvivl om hvem den tilhørte. Ved et af vinduesbordene sad tre mand og talte højlydt sammen på jysk. Da jeg havde fået hvad jeg skulle have oppe ved disken og var på vej med min bakke, kaldte de mig hen til deres bord, og forklarede at de havde set mig komme på Velo Soleksen og var blevet enige om at kun en dansker ville finde på at køre rundt på de svenske landeveje på sådan et instrument. De var selv kørt fra Jylland og herop på Nimbussen og var enige om at det godt nok havde været en farlig tur, så da jeg fortalte dem at jeg havde været helt oppe i Haparanda og nu var på vej hjem, bad de mig sætte mig ved deres bord.

Sådan nogenlunde trøstet gik jeg med over i kantinen hvor Volle nåede at komme inden Svend og Knud skulle møde på eftermiddagsholdet, og selv om det ikke mere hastede med at få skaffet et nyt dæk og slange, tog jeg nærmest for selskabs skyld med Volle ind til Karlstad på hans **Nimbus**.

På turen ind sad jeg i sidevognen og på turen hjem på bagsædet, fordi sidevognen var fyldt op med Volles uundværlige mellanöl. Jeg kan uden at overdrive sige, at jeg på den tur var flere gange i livsfare, end jeg havde været på hele turen til Haparanda og tilbage igen. Volle forklarede hver gang de mange livsfarlige situationer ved at råbe til mig at svenskerne som sædvanlig kørte som idioter, og for ikke at hidse ham yderligere op nikkede jeg bare bekræftende. Senere fik jeg at vide af Svend

og Knud, at han havde lært at køre **Nimbus** som ordonnans i hæren og aldrig rigtig havde vænnet sig til at sidevognen hørte med til køretøjet.